

[Jens Thoff]

læg, som loven i dag forudsætter, skal bortfalde. Også det begrundes man med et ønske om at hjælpe landbruget, men reglen skal kunne bruges af alle, minsandten også selskaber og anpartsselskaber. Hvad det har med landbruget at gøre, har jeg svært ved at se. Det er i hvert fald meget få af den slags, der er i det direkte landbrug. Det skal kunne bruges af folk med bierhverv og liberale erhvervsdrivende, som brænder inde med investeringsfondshenlæggelser, som de ikke rigtig har mulighed for at bruge. Heller ikke det forslag er noget som helst værd for de tørkeramte.

Jeg vil advare voldsomt imod, at man giver tandlæger, revisorer og for den sags skyld også banker og folk med forretning som bierhverv, der ikke længere opfylder arbejdskravet, mulighed for at slippe for den tillægsskat, som de selvfølgelig burde betale. De har haft et rentefrit lån i statskassen, de har undladt at betale deres skat igennem et antal år, de har haft pengene stående på deres egen bankkonto, de har hævet renteindtægten af disse penge, og nu skal de sandelig også slippe for det tillæg, som ligger i loven, og som i øvrigt er overordentlig moderat. Og det begrundes man så med en dårlig høst, men det har intet med det at gøre.

I øvrigt argumenterer ministeren med, at hvis rentekravet ikke frafaldes, ja, så investerer folk bare i noget, som er helt nødvendigt. Jamen det er da den bedste begrundelse for helt at afskaffe investeringsfondsfradragene og investeringsfondsordningen. Der er overhovedet ikke nogen begrundelse for at fastholde ordningen og så række en krykkestok til dem, der er kommet i klemme, fordi de har spekuleret i skatteudskydelse.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at hvis man hører til den gruppe, der fortsat kan henlægge til investeringsfond, ja, så hæver man jo bare pengene i år og indskyder dem igen på en ny investeringsfondskonto, hvorved man fortsat kan skubbe skatten ud i en uendelig fremtid.

Mange af dem, der i 1980'ernes begyndelse henlagde til investeringsfond, er ved at komme i klemme med genbeskatning, ingen tvivl om det. De fik den store skattelettelse dengang på 74 pct. plus kirkeskatteprocenten; hvis den dengang var 0,7 pct., så var det altså 74,7 pct., de dengang fik i skattelettelse. Nu slipper de så med 68,7 pct. og har i 10-12 år kunnet hæve

renterne af den udskudte skat. Sådan nogle betingelser er nu slet ikke så dumme. Det vil koste den gruppe mennesker penge at ophæve ordningerne, for de har ikke rigtig noget at bruge pengene til længere, det er da rigtig nok, men hvorfor dog række dem en krykkestok? Og nu synes man altså, at de skal slippe for skatten.

Hvis vi tager virksomhederne – selskaberne, skal jeg kalde det – så har de henlagt og fået 50 pct. i skattelettelse, og nu kan de slippe med 34 pct. Jeg vil godt sige, at det at lave skattelove på den måde er fuldstændig som med ambiskandalen.

Slamberterne i ambiskandalen – de, der ikke betalte deres arbejdsmarkedsbidrag, de, der ikke opfyldte forpligtelsen over for fællesskabet – er jo sluppet. Vi har for nylig i Skatteudvalget fået et bilag, som klart dokumenterer, at man nu frafalder alle krav på gammel ambi, ikke bare den for det sidste kvartal, men alle, der ikke er indbetalt; men de, der har indbetalt, får ikke kronerne tilbage. »Rimelighed« og »fornuftighed« i det her er, at de, der svindler fællesskabet, begunstiges, og hvis man tror, at den opdragelsesmetode hæver skattemoralen, så tager man fundamentalt fejl.

Det går ikke, og det går da slet ikke, at det er en skatteminister, der gør sådan. Jeg kan tilgive, at Fremskridtspartiet rejser rundt med den slags demagogi, men når det er skatteministeren – den minister, der har ansvar for at kradsge gysser hjem til fællesskabet i dette land – når det er den minister, der bruger den taktik, så må jeg stå af.

Endelig kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at der også er tale om en rent bogholderimæssig postering i relation til DAU-underskuddet, som jeg godt ved bekymrer regeringen ganske meget, men det bliver jo kun regnskabsmæssigt formindsket med disse fidusforslag, som jeg understreger intet har med tørkeramte landmænd at gøre.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Det er hr. Jens Tofts bemærkninger, der får mig herop. Jeg må indrømme, at jeg har utrolig svært ved at forstå dine argumenter . . .

Formanden:

I henhold til forretningsordenen omtaler man medlemmerne med deres navn.